

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români)

O ofertă irezistibilă

Evanghelia duminicii a II-a după Rusalii (a Sfinților Români - Matei 4, 18-23):

18. Pe când umbla Iisus pe lângă Marea Galileii, a văzut pe doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreața în mare, căci erau pescari.

19. Și le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.

20. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El.

21. Și de acolo, mergând mai departe, a văzut alți doi frați, pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele și i-a chemat.

22. Iar ei îndată, lăsând corabia și pe tatăl lor, au mers după El.

23. Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evanghelia împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința în popor.

Dacă într-o dimineață a unei zile din multele zile ale unui an, un necunoscut ar fi venit la mine spunându-mi să-l urmez, l-aș fi invitat, politicos sau agasat, să caute pe altcineva. Aș fi fost prea ocupat cu aruncarea mrejelor. Ce folos aș putea extrage din urmarea unui necunoscut? Nici unul. A urma pe cineva este de altminteri o treabă nu lipsită de primejdii. Cine știe ce mi s-ar putea întâmpla: aș putea-o sfârși chiar rău dacă stau să mă gândesc mai bine. Adunările de oameni nu sunt privite cu ochi buni de romani, nici de o mare parte dintre iudei. Câți nevinovați au plătit cu viața urmând diversi harismatici care până la urmă nu s-au dovedit a fi decât niște șarlatani cu gârgăuni în cap?

Motive pentru neurmarea Lui aș fi avut multe, și, din nefericire, niciun motiv pentru a-L urma. Cum să renunț eu la familie, la senzația pe care ți-o dau mâinile copiilor încolăcite în jurul gâtului, la mângâierile soției, la tihna meselor de seară luate împreună cu toți ai casei? Cum să renunți la poziția în societate, la pâlăvrăgellele cu vecinii, la munca obișnuită? E mult mai ușor să dai la o parte bogăția imensă și să urmezi un sărac. Este cu mult mai ușor să cobori din purpura imperială pentru a urma pe Cel ce nu are unde să-și plece capul.

În acest caz, lumea te va ține de nebun, cu siguranță, dar, în secret, fiecare te va admira și te va invidia deopotrivă. Să disprețuiești lucruri mari nu e chiar atât de greu;

dificil de-a dreptul este să te descurci onorabil atunci când vine vorba de lucruri mărunte... Și nu este dificil să-ți închipui care au fost gândurile primilor dintre Apostoli atunci când un necunoscut ar fi bătut la poarta inimilor lor:

Feluri de a spune „nu”

Iisus este un necunoscut, iar necunoscuții sunt periculoși. Copiii sunt de mici învățați să nu se încreadă în vorbele necunoscuților. De ce nu ai face același lucru și atunci când crești mare?

Este mult mai ușor să spui că nu te interesează. Dezinteresul te poate scuti de neplăceri ulterioare, căci interesul presupune implicare iar implicarea cere sacrificii. De ce să te sacrifici când poți să te scutești de nervi și contestații?

Cel care cheamă nu oferă nici o garanție. Și dacă nu iese ceva, nu se merită. Nu ni se spune oare în fiecare zi că nimic pe lumea asta nu este gratuit? În loc să umbli fleaura după cai verzi pe pereți poți mai bine să faci ceva mult mai practic și care se lasă și cu o simbrerie pe măsură.

Este mult mai ușor să-l repezi pe cel din fața ta. Ce este între mine și El? Nu vede că am treabă? Dacă stai tare și te stropșești la El, cu siguranță va ceda primul. Așa

impresionezi cel mai ușor: cu câteva cuvinte spuse de sus, cu un tremur în glas vădind mânie și cu sprânceana încrunțată a dezaprobare. Efectul sigur va fi că nimeni, după asta nu va mai îndrăzni să te mai necăjească.

Poți să-L și ironizezi dacă e mai insistent. Politețea este și ea o armă eficientă atunci când vine vorba de un refuz. Dacă mai și folosești câteva neologisme, poți lăsa cu gura căscată aproape pe oricine. Și faptul că te poți da mare în fața unui om este un motiv destul de puternic ca să spui „nu”. Se poate și pentru mai puțin...

De ce aș face-o?

Am nevastă și copii. Femeia te așează la locul tău, familia te maturizează, te aduce cu picioarele pe pământ. Cine are nevoie de cer când cele de pe pământ sunt atât de aproape, atât de prezente, atât de evidente?

Trebuie să-mi hrănesc familia. Și prin urmare trebuie să practic o meserie. Un pescar, de pildă nu poate pescui decât pe mare sau pe un râu. În concluzie nu pot renunța la slujba mea decât pentru puțină vreme, în timpul meu liber când oricum nu am altceva de făcut.

(continuare în pagina 2)

Arhim. Hrisostom Rădășanu

O ofertă irezistibilă

(continuare din pagina 1)

Sunt în vârstă și ca atare e sub demnitatea mea să ascult de unul mai tinerel. La urma urmei sunt și suficient de experimentat încât să nu îmi permit să fiu chiar dădăcit de un altul, oricare ar fi el. Superbia autoelecțiunii în postura de om cu scaun la cap eu o numesc pur și simplu înțelepciune și chiar îmi pare bine că e așa.

Am tabieturi și nu îmi permit să le dau la o parte pentru nimic în lume. Tabieturile te individualizează, îți transpun ființa în anecdotul atât de ușor de reținut de către ceilalți semeni. Și acest fapt arată cât de importante sunt ele pentru noi. Orice, numai tabieturile nu.

Sunt comod și mă mândresc cu asta. Comoditatea te salvează de la oboseală și de la stres. În inima fiecăruia se află un mic altar închinat acestei zeități celebrate în fiecare zi măcar cu gândul dacă nu cu de-a dreptul cu ofrande îmbietoare de dulce lenevire. Cea mai sigură dorință a oamenilor nu este să facă ceva, ci să nu facă nimic.

Cuvântul care a schimbat lumea

Evangelia Duminicii a II-a după Rusalii ne vorbește despre câțiva oameni care,

totuși, au avut - ce anume, nu știu - dar au avut acel ceva care i-a determinat să urmeze un necunoscut. Au învățat să renunțe, cu alte cuvinte. Căci a urma înseamnă mai înainte de toate, a te lepăda de cele ale tale. Te lepezi de casa pe care poate ai zidit-o cu mâna ta, te lepezi de drumul în care de atâtea ori s-au imprimat urmele pașilor tăi, te poți lepăda de florile din glastră sau de cana pentru apă, muzica preferată trebuie și ea lăsată să o prefere altul, așijderea și mâncarea care te face să salivezi și activitățile care îți dau satisfacție.

Pentru Apostoli, niciun motiv nu a fost suficient de puternic pentru a se eschiva. Și Evanghelia subliniază acest lucru, punând acolo, printre alte cuvinte și unul foarte special: îndată. „Îndată”, adică „imediat”, arată saltul uriaș de la starea de umanoid cu diverse preocupări mai savante sau mai idioate la statura de următor al lui Hristos. Un singur cuvântul marchează distincția dintre blazat și sfânt, între anost și frumos, între prost gust și desăvârșire, între fiară și fiu.

Dumnezeu cheamă și astăzi... Va primi El din partea noastră acel „îndată”, atât de neînsemnat dar care mai apoi a schimbat lumea?

Asediarea cetății veșnice

Cel care dorește laudă înaltă și mare, cel care dorește să se afle permanent aproape de Hristos, cel care aude acel mare glas: „Dacă-mi slujește cineva să-Mi urmeze, și unde sunt Eu, acolo să fie și slujitorul Meu”, să ia aminte la acestea ca și cum ar fi decretate porunci ostășești.

Unde este împăratul Hristos? Desigur, în cer. Acolo se cuvine să-ți îndrepti și tu, ostaș, calea ta. Înainte!, așadar, ostaș al lui Hristos, luând exemple mici din faptele omenești, reflectează la bunurile veșnice. Să ai în fața ta doar viața, fără casă, fără cetate și fără proprietăți. Să fii liber, dezlegat de toate grijile lumești, pentru că aceasta este cu nepuțință în campania dumnezeiască.

Să nu te biruie natura trupului, nici sa nu te înăbușe fără să vrei; **să nu te faci prizonier în loc de liber,** să **suprimi răzvrătirile vrăjmașilor nevăzuți;** să **porți război împotriva domniilor și stăpânilor,** alungându-le pe acestea mai întâi din sufletul tău, așa încât nimeni să nu aibă loc înlăuntrul tău. Și, mai ales, **să ai încredere în puterea marelui împărat,** Care îngrozește și alungă pe vrăjmași numai fiindcă își arată prezența. Căci chiar murind, fiind mic, vei învinge, păzind până la sfârșit adevărul intact și având neclintit curajul pentru adevăr. (Sfântul Vasile cel Mare)

Arhim. Hrisostom Rădășanu |
Sursa: doxologia.ro

Postul limpezește mintea

Postul îi este de trebuință creștinului pentru a-i limpezi mintea, pentru a-i trezi și dezvolta sensibilitatea, pentru a-i dirija voința într-o direcție pozitivă. Aceste trei capacități ale omului se întunecă și se atrofiază cel mai mult „de mâncare și de băutură și de grijile vieții” (Luca 21, 34) și prin acestea ne îndepărtăm de Dumnezeu, Izvorul vieții, cădem în păcat, în stricăciune și deșertăciune, desfigurând și întinând în noi chipul lui Dumnezeu. Lăcomia burții și concupiscenta ne țintuiesc de pământ și am putea zice că ne retează aripile sufletului.

Știi cât de înalt era zborul celor ce s-au dat pe sine postului și înfrânării? Planau în ceruri asemenea vulturilor; fii ai pământului fiind, trăiau cu mintea și cu inima în ceruri, auzeau acolo cuvinte negrăite, învățau dumezeiască înțelepciune. **Cât de mult se înjosește omul făcându-se rob pântecelelui, mâncării și băuturii!** Își pervertește firea, cea creată după chipul lui Dumnezeu, se face asemenea dobitoacelor necuvântătoare, căzând chiar mai jos decât acestea.

Vai nouă, cât de mult suferim din pricina patimilor, năravurilor noastre nelegiuite! Ele ne împiedică să-L iubim pe Dumnezeu, să ne iubim semenii, să îndeplinim poruncile Domnului. Ele fac să prindă rădăcini în noi ucigătorul egoism trupeș, care, de cele mai multe ori, duce la pierzanie veșnică.

Astfel, **bețivului,** pentru a-și satisface o plăcere trupească și pentru a se îndobitoci, nu-i pasă că cheltuiește o groază de bani, dar se zgârcește când este vorba să dea un bănuț unui sărac; **fumătorul** risipește în vânt zeci și sute de ruble, iar când ar trebui să dea câțiva bănuți unui sărac, spre mântuirea propriului său suflet, pregetă; **iubitorul de haine luxoase, de mobilă și tacâmuri scumpe** și la modă cheltuiește ca să-și facă pofta sume imense, dar trece indiferent și disprețuitor pe lângă săraci; **cei cărora le place să mănânce bine** și care nu se dau înlături să cheltuiască pentru o masă zeci și sute de ruble nu se îndură să dea săracilor nici măcar un sfanț.

Postul îi este necesar creștinului deoarece, de la înomenirea Fiului lui Dumnezeu, firea omenească a fost înduhovnicită, îndumnezeită și noi tindem acum spre împărăția de sus, care „nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14, 17). „Bucatele sunt pentru pântece și pântecele pentru bucate și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte” (1 Corinteni 6, 13). A mânca și a bea înseamnă a face o **patimă** pentru plăceri trupești și aceasta este o caracteristică a păgânilor, care, necunoscând desfătări spirituale, cerești, își irosesc viața în

plăcerile pântecelelui, mâncând și bând în exces.

De aceea **Domnul osândește, nu o dată, în Evangheliile această păgubitoare patimă.** Este oare rational ca omul să trăiască mereu într-un delir al pântecelelui, într-un râgăit de mâncare? Poate fi redus omul la o bucătărie ambulantă, sau la un coș în continuă fume-gare, cu care i-am putea compara, pe bună dreptate, pe cei ce fumează continuu? Ce plăcere poate fi aceea să trăiești mereu în aburi de mâncare și în fum de tutun? Cu ce ar putea semăna casele noastre? De ce să viciem aerul cu miasme, pe care să le și respirăm și, mai presus de aceasta, de ce să ne întunecăm și să ne asfixiem sufletul, să ucidem în el cele din urmă potențe?

Sfântul Ioan de Kronstadt